Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 239. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 7-го ГРУДНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, DECEMBER 7, 1976 No. 239. VOL. LXXXIII

„УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ" В ГАРВАРДІ ВКЛЮЧАВ НАУКОВИЙ СИМПОЗІЮМ, БЕНКЕТ І МИСТЕЦЬКУ ПРОГРАМУ З УЧАСТЮ ВИДАТНИХ НАУКОВЦІВ І АРТИСТІВ

ІСТОРІЯ УКРАЇНЦІВ В ЗСА БУЛА ГОЛОВНОЮ ТЕМОЮ НАУКОВОГО СИМПОЗІЮМУ

Кембрідж, Масс. (з. с.). — Одинадцять доповідей з різних ділянок стану українського посідання в ЗСА становили програму чотириденного наукового симпозіюму, який відбувся тут в днях від четверга, 2-го грудня, до неділі, 5-го грудня, і був першою цього роду конференцією в понад 300-літній історії Гарвардського університету.

Симпозіюм, що його влаштував Український Науковий Інститут при Гарвардському Університеті (УНІГУ) у співпраці з українським громадським плянувальним комітетом Бостону і Бюром Культурних Справ посадника цього міста, притягнув понад сотню науковців, активістів Фонду Катедр Українознавства (ФКУ) і гостей з близьких і дальших околиць. В числі провідних суспільно-громадських діячів, що взяли участь в різних фазах симпозіюму, був головний предсідник УНСоюзу і екзекутивний віцепрезидент УККА Йосип Лисогір, який прибув сюди із своєю дружиною Марією ще в четвер по полудні і був співучасником конференції до п'ятниці вечора.

Доповіді українських і неукраїнських науковців в рамках цього унікального симпозіюму концентрувалися на поодиноких аспектах історії українського поселення в ЗСА, його всебічного розвитку за час столітнього існування української зорганізованої громади в цій країні, її ембріонічних початків і завершення в сучасній структуральній формі, на позитивних і неґативних проявах українства, даючи в сумі інтроспективний вгляд в українську етнічну групу в ЗСА, її динаміку та вигляди на майбутнє.

Характеристичне окреслення цієї конференції дав проф. д-р Оскар Гендлін, відомий соціолог, історик і спеціяліст в ділянці імігpації, який, представляючи одного з доповідачів, д-ра Мирона Куропася, сказав, що ще десять років тому не можна було думати про відбуття такої конференції в Гарвардському університеті та ще й з участю спеціяльного асистента президента для етнічних справ, що найкраще характеризує сьогоднішній стан „етнічности" в Америці.

Серію доповідей започаткував в четвер по полудні, 2-го грудня, проф. д-р Павло Маґочі, науковий співробітник УНІГУ, який говорив про „Проблеми в історії української іміґрації до ЗСА".

Формулювання теоричних концепцій для студій поодиноких етнічних груп та їх емпіричне примінення було головною темою соціологічного семінару в п'ятницю, 3-го грудня, який відбувся в приміщеннях УНІГУ під головуванням д-ра Всеволода Ісаєва, професора соціології в Торонтонському університеті. Крім цього, із доповідями виступили проф. д-р Джефрі Райц із Торонтонського університету і проф. д-р Натан Глейзер з Гарвардського університету.

Історичний перекрій українського поселення в ЗСА був темою доповіді д-ра М. Куропася в пополудневих годинах в п'ятницю. Після цієї доповіді, учасники симпозіюму і гості мали змогу оглянути дві виставки в бібліотеках Вайденер і Гоутон, перша з них виключно про українців в ЗСА, друга частинно віддана першодрукам і рідкісним книжкам та манускриптам. Виставки влаштував Едвард Касинець, науковий бібліограф і бібліотекар університету і УНІГУ, який разом із проф. д-ром Омеляном Пріцаком, директором УНІГУ, давали гостям пояснення під час оглядин. Виставка україніки в бібліотеці Вайденер, розміщена в скляних ґабльотках в головному фоє, триватиме до 20-го січня, 1977 року.

На суботнішню програму, яка відбувалась в приміщеннях головної публічної біб-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ДЖЕК ПЕЛЕНС БУВ ГОЛОВНОЮ АТРАКЦІЄЮ МИСТЕЦЬКОЇ ПРОГРАМИ

Селективно та із смаком підібрана мистецько - розвагова програма, яка відбулася в п'ятницю увечорі, 3-го грудня, в рамках чергових „Українських днів" в Гарвадському університеті і головною атракцією якої був виступ відомого актора українського роду Джека Пеленса - Палагнюка, притягнула понад 200 осіб до авдиторії університетської будівлі Бойлстон, що при всій своїй просторості не могла вмістити бажаючих взяти участь в цьому вечорі української культури.

Визначні особистості американського наукового світу, учасники симпозіюму про українців в ЗСА, активісти Фонду Катедр Українознавства (ФКУ), члени Українського Наукового Інституту при Гарвардському Університеті (УНІГУ), місцеві громадяни і молодь насолоджувалися справді мистецьким читанням поезій Дж. Пеленсом, трьома фільмами продукції присутнього СвятославаНовицького і українськими народніми танками у виконанні Марії Маґочі, колишньої танцюристки пряшівського ансамблю „Дукля", і її партнера вірменського роду, Гарді Марґосіяна.

Вечір відкрив і ним проводив д-р Павло Маґочі, один із кількох молодих науковців, які працюють в рамках УНІГУ та постійно зростаючої програми українських студій в Гарварді. Короткі коментарі - пояснення до фільмів подала п-і Оксана Гординська - Грабович, докторатка в ділянці антропології при Массачусетському університеті, і сам кінорежисер С. Новицький. Опісля слідувало висвітлення трьох кількакратно нагороджених фільмів продукції С. Новицького: „Вівці в дереві", який зображує складний процес роблення дереворитy мистцем Яковом Гніздовським; „Писанка" монтаж про малювання української писанки та її символіку в українському етносі; „Спомин минулого", фільм пов'язаний з раннім періодом українського поселення в провінції Манітоби, Канада.

Дж. Пеленс, з характеристичною для нього експресією, відчитав спершу кілька зразків поетичної творчости Івана Драча, в перекладі на англійську мову американського поета Стенлі Куніца, в співпраці з українським поетом і критиком Богданом Бойчуком, а опісля з такою ж інтесивністю відчитав кілька зразків своєї власної поетичної творчости. Особливо глибоке враження зробив вірш про долю і недолю вуглекопа в Пенсилвенії, колисці раннього українського поселення, в якому й народився і виріс цей славний український актор сцени, фільму і телебачення. Дж. Пеленс, який рівнож був учасником інших імпрез цих „Українських днів", причинився до всебічного успіху виступом на одній із місцевих телевізійних станцій в п'ятницю, 3-го грудня. Із цих перших відвідин українського Гарварду, Дж. Пеленс виніс якнайкраще враження, як він це заявив в розмовах з журналістами і організаторами.

Програму вечора закінчила сольовим танком п-і М. Маґочі, виконавши „пряшівську" верзію „Гопака", а опісля із Г. Марґосіяном „Закарпатський танець".

ПРОФ. Д-Р ЮРІЙ КІСТЯКОВСЬКИЙ, ФІЛЬМОВИЙ АРТИСТ ДЖЕК ПЕЛЕНС, ПРОФ. ПАЙПС ТА ІНШІ ВИДАТНІ ОСОБИСТОСТІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У БЕНКЕТІ

Біля 150 осіб, серед них, крім учасників чотириденного наукового симпозіюму, активістів Фонду Катедри Українознавства (ФКУ), науковців і студентів української програми при Гарвардському університеті та представників місцевої громади, визначні особистості американського наукового світу взяли участь у бенкеті, який відбувся в суботу, 4-го грудня, в приміщеннях будинку Гарвардської правничої школи в безпосередньому сусідстві Українського Наукового Інституту при Гавардському університеті (УНІГУ). Бенкет, господарями якого були проф. Омелян Пріцак, директор УНІГУ, і проф. Павло Маґочі, науковий співробітник, та їхні дружини, проводив в елегантно вишуканій, „науково - стриманій", але й дружній, атмосфері. Відбувся він в честь всіх жертводавців ФКУ, який знаходиться під цю пору в останній стадії грошової збірки на завершення Центру Українських Студій при Гарвардському університеті.

Крім Джека Пеленса-Палагнюка, відомого американського актора українського роду, вперше в понад вісімлітній історії „Українського Гарварду" на цю імпрезу, пов'язану із науковим симпозіюмом про українців в Америці, загостив проф. д-р Юрій Кістяковський, колишній науковий дорадник президента Двайта Айзенгавера. Проф. д-р Ричард Пайпс, член Комітету Українознавчих студій при Гарвардському університеті, очолював групу чільних науковців цього університету, що було своєрідним віддзеркаленням особливої поваги, з якою ставиться американський науковий світ до УНІГУ і української присутності в цьому престижевому університеті.

Бенкет відкрив д-р П. Маґочі після молитви, яку провів в українській у англійській мовах о. Петро Оґірко, парох української католицької церкви Царя Христа в Бостоні. Проф. д-р Ігор Шевченко, заступник директора УНІГУ і професор клясики в Гарвардському університеті, попередив своє представлення головного промовця, проф. д-ра Майкела Новака із Сиракюзького університету, коротким прологом про прояви та зростаючий імпакт етнічности в Америці, подаючи при тому наглядні приклади із щоденного побуту.

Громада в Джерзі Сіті прикладною імпрезою відзначила 25-ліття Пластової Станиці

Джерзі Сіті. — „Нашу громаду часто називають прикладною і це знову потверджує сьогоднішня імпреза" — говорив д-р Євген Котик, голова місцевого Відділу УККА, вітаючи місцеву Пластову Станицю з нагоди її 25-ліття під час бенкету і балю, які відбулися тут у великій залі місцевого УНДому минулої суботи, 4-го листопада. Кожний із запитаних у цій справі приявних погоджувався з цим твердженням про прикладність імпрези, яку доайливо приготовив провід Станиці із станичною пані Неонілею Сохан у проводі та програму якої всеціло виконали ті, які 25 років тому, при заснуванні Станиці, ще були пластовими новаками і новачками, або їх ще взагалі і на світі не було.

Урочистість імпрези підкреслювала вже сама її зовнішність, святочні одяги і обстановка. Відкрила бенкет коротким словом станична пані Неоніля Сохан. Відповідну до нагоди молитву провів о. декан Антін Борса і на його заклик приявні мовчанкою вшанували тих членів і працівників Станиці, які за 25 років існування Станиці відійшли у вічність. Майстром церемонії був вихованок Станиці, сьогодні вже „старший пластун" Любомир Білик, який і проводив цілою програмою, переплітаючи її пластовими дотепами. Станицю з її ювілеєм привітали, крім згаданих о. декана Бориса та голови Відділу УККА д-ра Євгена Котика, Ігор Раковський від Крайової Пластової Старшини та Степан Кіра від очолюваного ним місцевого Осередку СУМА. Ювілейну промову виголосила також вихованка місцевої Пластової Станиці - ювілятки Оксана Драган. Мистецьку програму виконали: пластуни 51 Куреня ім. В. Симоненка зворушливий монтаж Любомира Білика з цитат слів українських дисидентів „Суд ідеї"; новачки і новаки Станиці дотепний „Лист з табору" до батьків, гурток „Іскра" подібно детепний скеч про „Шерлока Голмса" в Джерзі Сіті, старші пластунки відспівали кілька пісень при імпровізованій „ватрі", а пластунки з гуртка „Чайка" виконали кілька народних танків. Програму бенкету закінчив формально подякою учасникам Л. Білик, після чого відбувся баль при звуках оркестри „Темпо". Закінчено імпрезу завжди зворушливою піснею „Ніч вже йде", яку заінтонував Іриней з „Темпа" та яку відспівали всі, побравшись традиційно за руки.

З нагоди Ювілею видано 68-сторінкову „однодніvку" — чепурну, з багатим змістом і численними ілюстраціями з життя Станиці ювілейну книжку „На перехресті років", яку зредагував піонер і сеньйор цієї Станиці, Іван Нинка.

ЕКЗЕКУТИВА І КРАЙОВА РАДА УККА ВІДБУЛИ ПЕРШЕ ЗАСІДАННЯ, НАМІТИЛИ ПЛЯНИ ПРАЦІ І ВИБРАЛИ КОМІСІЇ

Ню Йорк, Н.И. (В. Л-ць). — Обрані на XII Конґресі Українців в Америці Екзекутива і Крайова Рада Українського Конґресового Комітету Америки відбули тут в суботу, 4-го грудня ц.р., у власному приміщенні своє перше засідання, намітили пляни праці, вислухали звідомлення президента УККА проф. д-ра Лева Добрянського про ситуацію у Вашінґтоні і екзекутивного директора мґра Івана Базарка про працю канцелярії, розподілили функції, кооптували представників трьох організації до Екзекутиви, обрали Президію Ради і її ділові Комісії, які працюватимуть в системі Ради тощо. В передполудневих годинах Екзекутива відбула окремо своє засідання, на якому була розглянена і продискутована пропозиція Номінаційної комісії, яка з уповноваження Конґресу діяла ще два тижні по Конґресі під головуванням В. Сохана, і, як про це поінформував адміністраційний директор УККА на засіданні Крайової Ради, прийняла основну частину рекомендації комісії, кооптувавши до Екзекутиви УККА ще три організації чи об'єднання, а саме: від ЦУКА (Централя Українських Кооператив Америки) інж. Дмитра Ґригорчука, від молодечих організацій у ротаційному порядку д-ра Аскольда Лозинського і пані Славу Рубель та від Товариства Українських Інженерів Америки інж. Євгена Івашкова.

Засідання Крайової Ради відкрив в полудневих годинах її голова, яким, згідно з новоприйнятим статутом є кожночасний екзекутивний віцепрезидент УККА. В першому році діяльности органів УККА екзекутивним віцепрезидентом є Йосиф Лисогір, головний предсідник УНСоюзу, який і провадив засідання Крайової Ради, поінформувавши присутніх про процедуру і порядок нарад, як також звернув увагу, що сьогоднішнє засідання Ради повинно обрати Президію (двох заступників голови і двох секретарів), як також визначені комісії. Перед приступленням до вибору, д-р Б. Дзерович відчитав коротку заяву з пропозицією не обирати Президії Крайової Ради з огляду на те, що немає ще порозуміння між усіма членськими організаціями. Становище д-ра Дзеровича не мало піддержки у більшости делеґатів і тому перейдено до вибору Президії, до якої увійшли: о. Володимир Базилевський — настоятель української православної катедри св. Володимира і д-р Богдан Шебунчак — заступники голови, ред. Ігор Длябога і Северин Павлович — секретарі. Були також інші кандидатури (д-р А. Жуковський, інж. М. Чайківський), але вони в часі дискусії над процедурою вибору (списками, чи індивідуально), відтягнули свої кандидатури.

З коротким з'ясуванням політики в процесі перебрання влади новою Адміністрацією новообраним президентом ЗСА Джіммі Картером, виступив на засіданні Крайової Ради проф. д-р Л. Добрянський, відмічуючи, що Екзекутива УККА, а зокрема його бюро у Вашінґтоні, має свої пляни, які буде реалізувати з допомогою наших приятелів в Конґресі.

Про працю Екзекутиви в часі між Конґресом і першим засіданням звітував адміністраційний директор мґр І. Базарко, який в окремій точці інформував також про найближчі пляни праці Екзекутиви, а саме: відкриття Інформаційного Бюра у Вашінґтоні, яке відповідало б усім вимогам і потребам ведення солідної інформаційної служби в столиці ЗСА; приготування до відзначення Свята Української Державности у Вашінґтоні і стейтових столицях; пляновані видання — матеріяли симпозіюму з нагоди 30-річчя „Українського Квартальника", „Акти Української Державности" і працю з нагоди 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в ЗСА п.з. „Українці в Америці". Після короткої виміни думок, звіт праці і пляни на будуче прийнято одноголосно.

З проєктом бюджету, який був надрукований і розданий

(Закінчення на стор. 3-ій)

Українська громада Ню Йорку вшанувала піонерів і заслужених учасників святкувань 200- і 100-річчя

Ню Йорк. В. Т-сць)). — В суботу, 4-го грудня, тут в залі церкви св. Марії очолюваний д-ром Іваном Флисом місцевий Комітет 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя Українського Поселення в ЗСА, який діяв з рамени Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Відділу УККА, відбув свою кінцеву імпрезу-бенкет, на якій вшановано тих, які протягом року причинилися до успіху імпрез, зорганізованих Комітетом та зокрема вшановано п'ятьох піонерів, які протягом довгих років зробили великий вклад у розвиток українського громадського, культурного і мистецького життя в Ню Йорку та в Америці: балетмайстра Василя Авраменка, Мирона Сурмача, старшого, п-ні Катерину Пелешок, п-ні Іванну Бенцаль і проф. Теодора Онуфрика.

Заля церкви св. Марії була прибрана українськими прапорами та відповідними написами. В іншому місці гості мали змогу оглядати фотознімки, на яких були утривалені українські імпрези в Ню Йорку з перших років цього століття, як рівнож із 1920-их та пізніших років, аж по сьогодні.

За почесним столом сиділи: п-ні Наталка Соневицька та д-р Ігор Соневицький, заступник голови і мистецький референт Комітету 200 і 100-річчя, голова Комітету д-р Іван Флис, д-р Володимир Душник, представник Екзекутиви УККА, о. Володимир Базилевський, настоятель українського православного собору св. Володимира, п-ні Катерина Пелешок, о. Йосафат Кузмяк з української католицької церкви св. Юра, п-і Іванна Бенцаль, Мирон Сурмач, старший, маестро Василь Авраменко, д-р Володимир Савчак, голова Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Ню Йорку (КОУАО) та д-р Михайло Лучів, член Комітету 200 і 100-річчя.

Бенкет відкрив д-р М. Лучів, зазначуючи, що цей бенкет є формальним закінченням відзначень українською нюйоркською громадою річниць 200 і 100-ліття та що він призначений на вшанування учасників всіх імпрез, як теж наших визначних 5-ох піонерів. Він рівнож висловив думку, що було б добре, якщо б у Ню Йорку започаткувалася традиція вша

(Продовження на ст. 3-ій)

АМЕРИКА І СВІТ ВДОВОЛЕНІ НАЙМЕНУВАННЯМ ВЕНСА

Сайрус Венс

Вашінґтон. — Найменування новообраним президентом Джіммі Картером Сайруса Венса, колишнього заступника секретаря оборони, на пост державного секретаря, викликало позитивну реакцію серед американських політичних діячів і законодавців, як рівнож за кордоном.

Теперішній державний секретар Генрі Кіссінджер погратулював Венсові, зазначуючи, що Венс має „знамениті кваліфікації" на той пост, і закликав американський нарід підтримувати Венса, бо його діяльність матиме великий вплив на питання світового миру, прогресу та добробуту самих ЗСА. Кіссінджер повідомив, що в понеділок, 6-го грудня він матиме нараду з новоіменованим державним секретарем і доручить, щоб Державний департамент інформував Венса про всі важливі події в закордонній політиці.

Республіканські сенатори Джекоб Джевітс з Ню Йорку та Клиффорд Кейс з Ню Джерзі, а також демократичний сенатор Мекі верн із Південної Дакоти, колишній кандидат Демократичної партії на президента, та інші законодавці дуже позитивно висловилися про найменування Венса на той важливий пост. Рівнож урядові кола Західньої Німеччини, Великобританії, Японії, Греції, Ізраїля, Південної Кореї виявили вдоволення, бо вважають, що Венс є досвідченим дипломатом, якого знають з його попередньої діяльности і тому не передбачають жадних драстичних змін в закордоній політиці ЗСА.

Сайрус Венс в 1962-му році, за президентури Джона Ф. Кеннеді, став секретарем армії, а за президентури Линдона Джонсона був заступником секретаря оборони, виконуючи доручення Президента в таких „гарячих" місцях, як Південний В'єтнам, зона Панамського каналу, Домініканська республіка, як рівнож на Кипрі під час конфлікту між Грецією і Туреччиною.

У п'ятницю, 3-го грудня, як рівнож в суботу і неділю Сайрус Венс на різних форумах висловився про майбутню закордонну політику ЗСА, зазначуючи, що питання нового договору з СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї „повинно мати першенство", але рівнож заявив, що у переговорах з Москвою Вашінґтон повинен звертати більше уваги на питання людських прав і зокрема слідити, чи СССР додержується постанов Гельсінкської Декларації, бо закордонна політика ЗСА повинна бути базована на „моральних принципах". Він рівнож сказав, що ЗСА та Захід досі замало натискали на Москву в справі людських прав і заявив, що політика детанту не повинна дозволити Совєтському Союзові мілітарно вмішуватися в справи інших країн, наприклад, Анголі. Венс теж заявив, щ хча ичре вив, що хоча треба поліпшити зв'язки з комуністичним Китаєм, то не можна поспішати в цій справі і треба продовжувати підтримувати Націоналістичний Китай на Тайвані.

У МОСКВІ НАМАГАЮТЬСЯ ПРИПИНИТИ МОВЧАЗНІ ПРОТЕСТИ ДИСИДЕНТІВ

Москва. — Ройтер інформує, що мовчазний похід малої групи політичних дисидентів, між якими був академік Андрей Сахаров, закінчився заколотом, коли велика юрба москвичів і, як твердить Сахаров, понад 100 цивільних аґентів КҐБ, силою спихали дисидентів з головної вулиці Горького на сквер Пушкіна. Це перший раз, що КҐБ застосувало нову тактику боротьби з дисидентами, вживаючи для цього цивільних людей, яких незорієнтований глядач може взяти за звичайних перехожих. Від десятьох років дисиденти збиралися все на початку грудня на вулиці Горкого для відмічення дня Конституції і ніхто їм у цьому не перешкоджав. Сахаров заявив опісля закордонним кореспондентам, що юрба діяла згідно з інструкціями КҐБ, бо такий випадок в Москві не міг статися без порозуміння і дозволу офіційних чинників поліції чи компартії. Сахаров вважає, що провокація була влаштована для того, щоб опісля сказати, що дисиденти порушують правопорядок і тому не можуть публічно демонструвати на вулиці.

Соціялістична партія Еспанії відбула конґрес

Мадрід, Еспанія. — В атмосфері ентузіязму і непевности Соціялістична партія Еспанії, колись найсильніша партія в країні, відбула тут свій конґрес, перший від 44 років. Керівники Соціялістичної партії покладають великі надії на цей Конґрес, доказом чого була велика участь визначних соціялістів Еспанії і запрошених гостей, між якими головними особистостями були голова Сосіял - Демократичної партії і колишній канцлер Західньої Німеччини Віллі Брандт, колишній прем'єр-міністер Швеції Ольоф Пальме, заступник лідера британської Робітничої партії Майкел Фут та визначний діяч у французькому соціялістичному русі Франсуа Міттерранд. Брандт, який перший виступав з привітом на Конґресі, заявив, що розпочалась нова доба для еспанських соціялістів, доба процесу демократизації Еспанії, в якій соціялісти повинні відіграти провідну ролю. „Европа чекає на вас", — заявив Брандт, який закінчив своє привітання в еспанській мові. Конґрес, який відбувався в люксусовому готелі Мадріду, відкрив і вітав закордонних гостей 34-літній лідер еспанських соціялістів Філіппе Гонсалєс. Прем'єр Еспанії Адольфо Суарес персонально запевнив керівників Соціялістичної партії про спокій у столиці в часі тривання конґресу і висловив свої особисті побажання делеґатам.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Торгівля з СССР

Генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв і совєтський міністер закордонної торгівлі Ніколай Патолічев закликали новообраного президента Джіммі Картера вплинути на Конгрес ЗСА, щоб перестав пов'язувати справу надання торговельних кредитів і митних пільг для Совєтського Союзу з питанням вільнішої еміграції з СССР, тобто, вимагали, щоб Америка надала Совєтському Союзові „упривілейованої держави" в торговельних справах.

Такий заклик Брежнєва і Патолічева цілком зрозумілий: Совєтський Союз дуже потребує американських фармерських продуктів з уваги на неефективність сколективізованої совєтської системи сільського господарства, як рівнож потребує американських індустріяльних продуктів, бо СССР опинився значно позаду Америки в ділянці технології та технологічного знання. Але в той самий час Москва не хоче, щоб ЗСА „вмішувалися у внутрішні справи", щоб не вимагали, щоб совєтські власті додержувалися тих постанов Гельсінкської Декларації, які стосуються пошанування людських прав, вільнішого обміну людьми, інформаціями та ідеями тощо. Отже, кремлівські верховоди хочуть від ЗСА торговельних привілеїв, щоб при американській допомозі не тільки рятувати власну рабовласницьку імперію, але також збільшувати свою мілітарну силу для дальшої агресії.

Такий підхід Москви до справи зовсім зрозумілий. Совєтські ватажки ніколи не хотіли і далі не хочуть добровільно погоджуватися на справді двобічні концесії, а завжди стараються довести до того, щоб різні міжнародні договори виходили виключно на їхню користь.

Проте, не цілком зрозуміле становище американських бизнесменів, членів Торговельної та Економічної Ради ЗСА—СССР, які недавно в Москві підписалися під резолюцією тієї Ради, яка закликає Конгрес ЗСА уневажнити постанову торговельного закону з 1974-го року, яка узалежнює надання для СССР статусу „упривілейованої держави" в торговельних справах від полегшення еміграційної політики Совєтським Союзом. Відомо, що багато американських фірм визнають засаду: „бизнесу понад усе", а Совєтський Союз представляє собою дуже добрий ринок для збуту продуктів. Дбаючи про свої заробітки, американські бизнесмени допомагають скріплювати силу найбільшого ворога їхньої власної країни та цілого людства.

Треба не тільки сподіватись, але й активно старатись, за посередництвом своїх законодавців, щоб також новий уряд ЗСА з новообраним президентом Картером не відступив від своїх передумов щодо торгівлі з СССР.

Ганстерські методи КҐБ

В численних самвидавних матеріялах, які продістаються зі Совєтського Союзу на Захід, говориться про зростаючий терор, про всевладність КҐБівського беззаконня, бо ввесь судовий і прокураторський апарат є тільки сліпим знаряддям в руках КҐБ, отримує від нього накази, стосує від нього накази, стосує виміри кар, визначених вже заздалегідь в кабінетах кагебівських слідчих тощо. КҐБ, як і за сталінських часів НКВД, ставить державу в державі, стосує безкарно вишукані методи терору та всілякі засоби насильства, включно з ганстерськими методами вбивств політичних в'язнів, або тих осіб, які, вийшовши на волю, не підпорядковуються зарядженням КҐБ і відмовляються писати покаянні заяви із засудом їхньої попередньої діяльности.

Останній такий самвидавний документ, який продістався в жовтні ц. р. на Захід, подає декілька прикладів такої ганґстерської поведінки, включаючи і вбивства, аранжовані при співпраці лікарів, які є на службі КҐБ. Наприклад, в с. Поляни, Золочівського району, кагебісти вбили народженого в 1957 р. молодого українця Ігора Томківа за те, що він з іншими пішов колядувати, відмовляючись влаштувати бойкоти релігійних свят. Медична експертиза однак ствердила, що Томків „замерз", хоча погода в тому дні була тепла і лагідна. В іншому випадку знайдено труп бригадира колгоспу ім. Щорса в селі Стінка на Тернопільщині, який відмовився засудити релігійні переконання своєї жінки. Документ наводить багато інших прикладів, які свідчать про ганґстерську діяльність КҐБ та підлеглих йому органів у в'язницях і концентраційних таборах.

До щоденної практики КҐБ належить також застрашування, систематичне викликування на „розмови" до приміщень КҐБ, замикання до в'язниць з погрозою процесу, звільнювання з праці без подання причини та видання робітничої книжечки, як і так звана „прихована" форма терору, коли на доручення КҐБ „дружинники", чи інший допоможні в тероризуванні населення елементи побивають до смерти ненадійних для режиму осіб, зокрема політв'язнів, які після відбуття засуду повертаються домів, а потім замітають за собою сліди. Злочинців, як правило, ніколи не віднаходять, а жалувальники знаходять серед урядових чинників тільки погорду і байдужість.

Так на практиці виглядає „соціялістична справедливість" у рабовласницькій комуно-московській імперії.

Найвищий Суд розглядатиме клопотання Р. Ніксона в справі його документів

Вашінгтон. — У понеділок, 29-го листопада, Найвищий Суд ЗСА повідомив, що незабаром розглядатиме клопотання колишнього президента Ричарда Ніксона, який твердить, що схвалений Конгресом у 1974-му році закон, який встановляє, що всі документи та магнетофонні записи Ніксона не є його приватною власністю і мають бути під контролею федерального уряду, є неконституційний. Ричард Ніксон твердить, що той закон є дискримінаційний, бо досі всі інші президенти мали контролю над власними документами, а схвалений тепер закон позбавив його права користуватися принципом „президентського привілею", тобто, права задержувати в таємниці „довірочні документи".

Минулого січня федеральний Апеляційний суд був відкинув подібне клопотання Р. Ніксона, заявляючи, що існують підстави підозрівати, що колишньому президентові не можна довіряти щодо збереження його документів в цілості, бо під час Вотерґейтської афери деякі документи „зникли" і також появилися „прогалини в магнетофонних записах" його розмов.

Того самого дня Найвищий Суд повідомив, що розглядатиме закон стейту Люїзіяни, який встановляє примусову кару смерти за вбивство поліцая.

К. Крупський

„ФОДОРА – СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ"

II

Залишаються українці, які хоч найчисельніші після росіян, але зате вони найбільш „подібні" до росіян. Їхня стара історія — це історія Росії, і навпаки, початкова історія Росії — це історія України. Автор розділу „Народи Совєтського Союзу", Джордж Шепфлін, пише, що українцеві ніщо інше не є таким легким, як стати росіянином. Наведемо повністю це, що пише Шепфлін про українців на ст. 130-131:

„Багато з того, що було сказане про росіян, також можна застосувати до українців. Поміж цими двома найбільшими слов'янськими націями є багато спільного, принаймні для цілковитого чужинця, для якого їхня подібність виглядає більше важливою від їхніх різниць. Можливо, що серед українців є замітною якась бистрість та більша готовість брати під увагу зовнішній світ. До цього є добра історична причина. Українська нація ніколи не була такою ізольованою як Росія, яка була під впливом польським, оттоманським, татарським та іншими. Галичина, так звана Західня Україна з її столицею Львовом (по-українськи „Львів", по-польськи „Львуф", а по-німецьки „Лємберг". Подорожники, які знають Европу на схід від Рейну, є свідомі того, що назви більших міст є іншими в інших мовах) була частиною „Австро-Угорської імперії по 1918 рік".

„Як політично, так і релігійно, в минулому, Україна була дещо більше відкритою на зовнішні впливи. Більшість українців є православними, але Унійтська Церква є західньо-українським явищем. Формально, вона була частиною Римо-Католицької Церкви, хоч її вірні молились у православному обряді, а нижчому духовенству було дозволено женитись. Коли в наслідок Другої світової війни Західня Україна стала частиною Совєтського Союзу, Унійтська Церква зникла як інституція, але її вплив, як трансмітер, не міг бути викресленим".

„Воно тяжко сказати точно, як різняться українці і росіяни, так само, як тяжко акуратно окреслити те, як різняться шотляндці від англійців, однак, різницю глибоко відчувають ті українці, які є свідомі свого українства. Це звучить, як круговоротний аргумент, але центральною проблемою є те, що ті, які є свідомі їхньої української національної ідентичности, роблять все можливе, щоб відрізнити себе від росіян, точнісінько тому, що вони можуть виглядати такими подібними. Однак, не мало є українців, які уважають, що всі ті різниці є тільки сантиментальними, і тому вони є готові прийняти російську мову й уважати себе росіянами".

„Де може бути відчутою означена різниця між українцями і росіянами, то в тому, що українцям бракує тієї самопевности, яка характеризує росіян у відношенні до решти світу. Росіяни, коли находяться віч-на віч з не-росіянами, немов би знають, що вони вроджені, щоб володіти. Українці є менше певними себе. Це спричинює те, що багато українців, а особливо інтелектуалісти, коли вони пишуть про себе, прибирають тону, який західньо-европейці постійно уважають за офензивний про східньо-европейців. В цьому є якесь вроджене себежалування. В них відчувається сенс безпорадности в обличчі багато більш успішної російської нації".

„Це правда, що кількість культурно визначних постатей, що родились в Україні, зробили себе відомими через російство, а письменник Максим Горький був одним з них, і багато з нинішнього українського естаблішменту культурно є більше російським, чим українським; для українця, який хоче прийняти російство, ніщо інше не є таким легким".

„До цього спонукує не тільки совєтська освітня система, але також обставини, які в українських містах є більше російськими ніж „дев'ять мільйонів росіян з їхніми двома добре відомими представниками: попереднім провідником партії Микитою Хрущовом і теперішнім провідником партії Леонідом Брежнєвом".

„Правдоподібно, що правильно було б сказати, що настоювати бути українцем вимагає себежертвенности, а головно від тих, що можуть зробити кар'єру в Совєтському Союзі, бо ніхто не турбується селянами, коли вони на селах продовжують говорити їхнім українським діялектом. Те, що ще може пригадувати засимільованому українцеві його походження, то є характеристичні українські прізвища, що закінчуються на-енко, або-чук. В усіх інших відносинах він буде добрим росіянином."

Зовсім зрозуміло, що ми не можемо силувати когось думати про наш нарід так, як ми хочемо, бо це справа індивідуального осуду, але коли хтось говорить неправду про наш нарід, або не хоче зрозуміти дуже наявних фактів і береться інтерпретувати їх з такою наївністю, як приміром те, що українські інтелектуали не виявляють самопевности та нахилу до володіння над другими, як росіяни, то тут маємо право висловити не тільки непогодження, але й також обурення.

Це аксіома, що в совєтській імперії не карають росіян за вияв російського патріотизму. Кожен росіянин може сміло виявляти його російський патріотизм, але кожен українець за вияв свого патріотизму може стати „контрреволюціонером", „фашистом" і т. п. За це карають українських патріотів тюрмою, або „психушкою", як раніше карали розстрілом.

(Продовження буде)

Іван Куйдич

ДО ПРОБЛЕМИ ШКІЛЬНИЦТВА

Причина, що спонукає відгукнулася на статтю д-ра проф. М. Бараболяка п. з. „Громадське виховання в школах українознавства. Завдання наших шкіл", друкована у „Свободі" ч. 208 і 209, — це підсумок мого власного трирічного досвіду викладання історії в „Рідній Школі" у Філядельфії. Курс історії для 11 і 12-их кляс включав не тільки ті чинники, що згадані в статті, але і додаткові дисципліни: економіка, дипломатія, військова тактика, міжнародне право, психологія, як рівнож роля церкви і т. д. з наміром допомогти зрозуміти безперебійність складних історичних процесів українського народу включно із сьогоднішніми.

На мою думку, основуючись на трирічнім досвіді і досліджуванні, щоби такі курси мали корисний вплив на формування не лише громадської, але і політичної культури слухача, а із тим мали вартість і користь для українського народу на довшу мету, без огляду на місце проживання, конечна була досі й на далі залишається потреба перевести точно передумані зміни, зумовлені специфічними обставинами оточення, в теперішній системі, методиці і програмі шкільництва. Це, що ми маємо і чим послуговуємось, — це засоби, перевезені з краю з деякими незначними змінами і додатками, а вони виявилися непродуктивні і недоцільні. Всеохоплюючу систему-програму шкільництва може випрацювати група спеціялістів, а коли йдеться про історію виключно, то вона повинна складатись із знавців нашої і сусідніх країн історії, економії, права, політичної економії й географії, закордонної дипломатії, соціології тощо.

Щоби учень був спроможний зрозуміти, а опісля висловлювати власну думку і аналізувати минулі, як і теж сучасні історично важливі громадські і політичні процеси, що мають посереднє і безпосереднє відношення до українського народу в Україні і в діяспорі, — він мусить посідати такі дані і їх слід взяти під увагу, а саме: 1. вік, не менше 17 років, особливо у хлопців, 2. уроджені здібності, 3. особиста культура, 4. працьовитість і 5. зацікавлення предметом. Виявилось, що слухач, щоби збагнути історичні процеси в народі на його території і на інших місцях поселення, як рівнож у часі, мусить посідати не менше, як два із п'яти вищезгаданих даних, бо в іншому випадку учень так нудиться під час лекції-праці, що готовий робити все можливе — і неможливе, — щоби тільки не брати безпосередньої участи в лекції; іншими словами, перешкоджає однокласникам і викладачеві в праці, і тим самим створюється атмосфера зовсім незадовільна для продуктивної праці.

При тому, конечно в ім'я правди сказати, що багато із наших дітей не може пристосуватись до теперішніх вимог школи та співпрацювати з викладачем. Найбільше скрутне становище викладача історії в тому, що він мусить говорити правду й бути об'єктивним без огляду на особисте філософічне і ідеологічне (партійне) переконання чи таку ж приналежність. Коротко кажучи, він мусить бути чесним із самим собою, а не крутити, вибілюючи чи затемнюючи історичні процеси, а цього, в загальному, наша громада (батьки) не може збагнути, бо сама достатньо громадсько ще невироблена, і тому в нашій громаді без огляду на місце поселення забагато негативних процесів, — їх навіть більше, як будуючо-конструктивних, — а це у висліді відпихає багато гарних і працьовитих одиниць від громади й шкільництва.

Одним із намагань зрушити цю справу і піддати її обговоренню у відповідному місці було зголошення моєї доповіді п. з. „До проблеми вирощування інтеліґенції в діяспорі" на Конгрес УККА в сесії шкільництв, однак відповіді на моє зголошення донині ще не одержав. Вміти практично зреалізувати поучення-пораду творця української нації Т. Шевченка — „і чужому научайтесь, свого не цурайтесь", як виглядає на сучасну пору і стан, нам не під силу.

Не в словах резолюцій і звернень, а в задовільняючо-всебічно розробленому пляні, який практично могли б перевести в життя люди, що мають не тільки достатнє знання даного предмету, але й почуття відповідальности за формування молодої людини, лежить суть справи. Аж тоді наші діти, внуки і дальші покоління зможуть збагнути й пізнати, хто вони і чиї діти, тобто вони зрозуміють їхню ролю і місце в організованому суспільстві. В нашому суспільстві, починаючи церковно-визнаневими організаціями, а кінчаючи молодечими, почуття відповідальности за вчинки незадовільне, а оцінка якісних вартостей нестійка.

Життєвих основ змінювати через обставини в ніякому випадку не допустиме, бо це істотні і сталі вартості й чинники, не тільки нашого „бути, чи не бути", а теж запорука стану рівноваги і тривалости здорового суспільства.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Малярство Ждана Рудницького

(З нагоди виставки у Чікаго)

Ждан Рудницький живе у Сан Франсіско, це відтоді, коли він почав вчитися в тамошньому Мистецькому Інституті, який закінчив ступенем магістра в 1972-му році.

Народився він у Гайдельберзі і, переїхавши до Канади, скінчив середню освіту та бакалареат у Вінніпезі. Досі мав дві індивідуальні виставки своїх творів та приймав участь у багатьох збірних. Останньо його картину прийнято на виставку, вибрану жюрі у Сакраменто, Каліф. й цю картину репродуковано в каталозі. Двічі Ж. Рудницький їздив у студійну подорож на стипендії Канадської Ради Мистецтв (1970 та 1974): один раз до Европи, а другий, малюючи краєвиди Канади.

Власне, краєвид був завжди в осередку мистецької уваги Ждана Рудницького. З однаковим зацікавленням малює він типове американське передмістя з крикливими неоновими рекламами, стрімкі вулиці Сан Франсіско, спраглу пустиню Арізони, безнадійну монотонність канадських прерій, Вінніпезьке озеро в буряну чи сонячну погоду, Лаврентійські гори Квебеку тощо. Окрему серію картин під назвою „Вікна на стінах" намалював він з вікон свого ательє у Сан Франсіско.

Краєвидам Рудницького прикметні далекі перспективи зі сильно наголошеною лінією горизонту, багато простору, відкритого неба, повітря та світла. Усі рецензенти його виставок підкреслюють передусім уміння передати атмосферу, якою „дихають" його краєвиди.

Сам він пише про своє малярство так: „Я завжди малюю те, що бачу. Колись я називав мій напрямок „фіґуральним" або „неореалізмом", але таке окреслення не має значення. Основне є втілити зорові враження у барви, папір, полотно, металевий порошок і т. д. Деякий час я копіював фотографії та прозірки, але це марудна робота, а вислід занадто передбачений. Волію малювати безпосередньо з натури, такий бо процес стимулює інтенсивність думки та руки".

Перше речення цього мистецького „кредо" можна було б змінити, бо з боку здається, що він малює не те, що бачить, а те, що хоче бачити або те, що йому потрібно, в даному випадку, бачити. Працюючи безпосередньо з натури, а не з фотографій, він ніколи не вирисовує докладно всіх деталів, а подає загальне враження, настрій, чи синтезу краєвиду, дуже часто спрощуючи форми майже до абстракту.

Картини Рудницького переважно великого розміру, мальовані на полотні ненатягненому на підрамок. Деякі з них він розтинає на частини, вішаючи ті частини у певних відступах, так що порожнє тло стіни між ними відограє певну функцію у загальній композиції. Так само часом доліплює відтинки полотна там, де хоче змінити пропорції або позбутися симетрії, чи занадто одноманітного обрису картини.

У випадку „Вікон на стінах" процедура складніша. Далекий міський пейзаж затуманений легко - фіялковою млою (як це часто буває у Сан Франсіско) поліплений навхрест або діяґонально полосками полотна, які роблять ілюзію віконних рам. Деякі з них зачинені ,а деякі напіввідкриті. Контраст між м'яким, лагідним, погідним „зовнішнім світом" і гостро геометричними клітками вікон додає цим картинам якогось особливого значення, яке можна інтерпретувати в буквальному, або переносному розумінні.

Найбільш уживана техніка Ждана Рудницького це акрилік на полотні, рідше олійні барви чи акварелі. Скоро висихаючий акрилік дозволяє працювати відразу на великому полотні, ловлячи певний момент у природі поки пора дня чи погода його не змінить. Дехто окреслює цей спосіб анахронізмом, бо тепер мало хто з молодих мистців малює безпосередньо на „місці".

На загал можна сказати, що Ждан Рудницький працює верйозно і послідовно, керуючись своїми ідеями, смаком та переконанням, намагаючись знайти свою власну дорогу в лябіринті сучасних мистецьких напрямків. Він не попадає у крайності, ані не намагається звернути на себе увагу сенсаційними і досить часто вульґарними проявами, які зустрічаються на кожному кроці.

Недавно довелося мені бути на відкритті виставки молодих мистців, де президент одного університету почав свою промову такими словами: „Бачимо перед собою багато різноманітних творів мистецтва. Їх було ще багато більше, але сторож, прибираючи залю перед відкриттям, повикидав їх помилково до смітника". Можна бути певним, що такої помилки не трапиться з творами Ждана Рудницького.

М-ич

Новонайменований директор Бюра Бюджету передбачує зменшення податків

Вашінгтон. — Томас Бертрам Ленс, президент Крайового Банку Джорджії, якого новообраний президент Джіммі Картер найменував на директора Бюра Управління і Бюджету, виявив в неділю, 5-го грудня „майже певність", що Картер запропонує зменшити федеральні податки, щоб в такий спосіб „дати поштовх" економічному розвиткові країни. Ленс, який служив в уряді Картера, коли той був губернатором Джорджії, сумнівається, що протягом 1977 року можна буде зменшити рівень безробіття до 6.5 відсотка цілої робочої сили, як це обіцював Картер під час виборчої кампанії.

Іван Базарко

ЯК ПОСТАВ УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

[Із пожовклих листків-матеріялів Першого Конґресу]

(2)

Так само і тепер тільки організовані народні українські сили можуть дати тривку основу для Самостійности, Соборности і Народоправности України.

У теперішній переломовій хвилі в Европі право українського народу на вільний державний розвиток домагається знов свого вирішення. Але уста нашого народу сковані на рідній землі. Тим голосніше мусимо за нього промовити ми, українська еміграція за океаном.

Підписані представники чотирьох центральних українських запомогових організацій в Америці беруть на себе в цій історичній хвилі почин в акції для піддержки змагань українського народу до вільного державного життя і скликають у тій цілі на день 24-го травня цього року до Вашінґтону".

КОНҐРЕС АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

Мета Конґресу — заманіфестувати перед широким світом право українського народу на вільний державний розвиток, нарівні з іншими народами Европи, і наладнати дальшу акцію тутешніх українських організацій на допомогу державним змаганням до Самостійної, Соборної і Народоправної України.

Конґресовий Комітет чотирьох запомогових організацій запросить до ближчої співпраці в організованні Конґресу інші центральні українські організації, що приймуть плятформу і політичні напрямні Конґресу, які їм окремо вишлеться. З Конґресового Комітету і представників центральних організацій — по двох з кожної — буде створена Конґресова Рада. Ця Рада збереться в найближчому часі на збори в справі дальшої конґресової акції.

Ню Йорк, Н.Й., дня 16-го березня 1940.

За Український Народний Союз:

Микола Мурашко, Григорій Герман, Марія Малевич, Дмитро Галичин, Роман Слободян, д-р Лука Мишуга.

За Український Робітничий Союз:

Мирослав Січинський, Володимир Левицький, Степан Корпан, Теодор Миник, Петро Дучак, Ярослав Чиж.

За „Провидіння":

О. Володимир Лотович, Антін Цурковський, Теодор Чемериз, Іван Борисевич, Володимир Лотоцький.

За Ураїнську Народну Поміч:

Михайло Марків, Іван Сорока, Василь Шабатура, Матвій Хандога, Петро Кудла.

В дні 30-го березня 1940 року відбулася в Джерзі Сиґті слідуюча нарада всіх чотирьох запомогових організацій, на якій уконституувався персональний слкад Українського Конґресового Комітету. На голову Комітету обрано Миколу Мурашка (УНСоюз), секретарем Антона Цурковського („Провидіння"), касира — Степана Корпана (УРСоюз), контролера — Василя Шабатуру (УНПоміч). На тій нараді прийнято назву Комітету англійською мовою — Ukrainian Congress Committee Of America.

Рівночасно йшли переговори з Крайовими Організаціями в справі їхнього погодження на програмову відозву, яку схвалили чотири Братські Союзи. Врешті покликано Конґресову Раду з тих представників, які погодилися на всі постанови у програмовій відозві. До тієї Ради увійшли такі Організації: Жіноча Громада, Ліґа Української Католицької Молоді, Ліґа Української Молоді Північної Америки, Молоді Українські Націоналісти, Об'єднання Українських Організацій в Америці, Оборона Лемківщини, Оборона України, Організація Державного Відродження України, Союз Гетьманців-Державників, Союз Українок Америки, Стрілецька Громада, Українська Національна Рада, Український Золотий Хрест, „Чорноморська Січ", Організація Українських Професіоналістів. На тому ж засіданні докладно обговорено справу представництва на Конґресі, що вкоротці мав бути скликаний до Вашінґтону. І так вирішено: „делеґатів на Український Конґрес обирають на місцях товариства або льокальні централі (Комітети, Ради, Ліґи). Кожне товариство має право на одного делеґата до 100 членів, а вище 100 членів — по двох делеґатів. Місцеві централі можуть висилати стільки делеґатів, скільки в них є товариств. Товариство не може вибирати делеґата і в себе, і в місцевій централі".

В дні 13-го квітня 1940 року у Філядельфії відбулося спільне засідання Конґресового Комітету і Конґресової Ради і на ньому вирішено такі справи:

„Конґрес відбудеться в п'ятницю, 24-го травня в готелі Вашінґтон при Пенсильвенія Евеню й 15 вулиці у Вашінґтоні. Брати участь у Конґресі можуть тільки представники українських організацій у З'єднаних Державах.

Наради Конґресу будуть тривати один день. Вечором відбудеться в тій самій залі концерт історичних і народних українських пісень. Запрошено проф. О. Кошиця, щоб зорганізував на концерт два хори, мішаний і чоловічий.

Ухвалено видрукувати окремою відбиткою двома мовами політичну плятформу Конґресового Комітету з 16-го березня, на підставі якої запрошується українські організації до участи в Конґресі, та розіслати її місцевим товариствам.

Фонди, що потрібні на виконання цієї програми, повинні бути зложені українським громадянством, в першу чергу товариствами, які приймають участь у Конґресі. Чотири запомогові організації склали від себе на перші видатки конґресової акції $1,000 і закликають весь загал нашої еміграції поспішити з пожертвами".

(Продовження буде)

Зустріч конґресмена Хр. Дада з українською громадою

Заходом Конгресового Комітету Рочестеру 24-го жовтня ц. р. у церковній залі відбулось успішне виборче віче з прийняттям для конгресмена Христ. Дада.

Віче відкрив та ним пропроводив інж. М. Коцур, який представив конгресмена Дада, почесних гостей та громадян Колчестеру та околиць.

Програму віча започаткував монсеньйор Монастирський молитвою. Після чого слідувала українською мовою промова інж. Б. Леся, який, познайомивши присутніх з ціллю виборчого віча та схарактеризувавши працю і заслуги конгресмена Дада, є дійсно великий приятель українців та наслідує свого батька сенатора Т. Дада в приязні до української громади.

По - англійськи промовляв голова місцевого УККА Є. Гулич, який також підкреслив його проведену працю та прихильність до української справи. Зокрема заходи конгрес. Дада, які спричинилися до звільнення дисидента Л. Плюща,з родиною. У своїй промові під час XII Конгресу в Ню Йорку він заявив: „Що гуманні права в Україні є не тільки українською справою, але також справою всіх людей. Він закликає американських провідників прислухатись до голосу українських дисидентів. Започаткована праця конгресмена Дада спричиняється до кращого зрозуміння американським урядом та народом справи визволення всіх поневолених народів, зокрема України, яка одна з перших мас право на свою власну державну незалежність.

З пошани до конгресмена Хр. Дада, від імени Конгресового комітету, Дана Товпаш та Б. Качеровська вручили чек конгресменові в сумі 500 дол. Зворушений конгресмен Дад, подякував всім за підтримку у виборчій кампанії. Відтак він згадував про свої спостереження з подорожі до Києва, переповідаючи свої погляди та переконання. Складалось враження, що сьогодні саме таких приятелів потребуємо, ми, українці. З гостей промовляв мгр О. Дубно, який переказовував заслуги конгресмена Дада.

На закінчення до слова попросили д-ра М. Снігуровича, який закликав всіх ставати членами УНС, коротко з'ясувавши ціль і значення XII Конгресу УККА, закликуючи всіх ділом підтримувати його працю: „Будемо сильні ми,, буде УККА сильним, який є найбільшим репрезентативним центром всіх українців в Америці".

Після цього відбувся спільний обід. Треба віддати найбільші заслуги в зорганізуванні віча інж. Б. Качеровському та всій їхній родині, як також паням, що приготовили обід. Монсеньйор Монастирський, молитвою закрив віче.

Ант. Лесь

„УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ"

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ліотеки Бостону, зложились чотири доповіді: про „Ранні роки української іміграції до ЗСА", — доповідав проф. д-р Богдан Процько з університету Віллянова у Філядельфії; про „Архіви до історії іміграції до ЗСА в університеті Міннесоти" доповідала Олена Миронюк, головний архівіст української збірки; доповідь якої з прозірками заступила відсутнього проф. д-ра Любомира Винара; „Соціологічні заввагі про українську іміграцію до ЗСА" дав проф. д-р В. Ісаїв; і про „Релігійний досвід українців в ЗСА" приготовив доповідь проф. д-р Василь Маркусь, що її у відсутності преленгента відчитав проф. д-р Мирослав Лабунька з Ля Саль коледжу у Філядельфії. Присутніх на вступі вітав директор бібліотеки Філіп МекНіфф.

Дві доповіді в неділю по полудні — проф. Богдана Струмінського, викладача української мови в Гарвардському університеті, на тему „Українська мова в еміграції", і проф. д-ра Григорія Грабовича, професора слов'янських мов в Гарвардському університеті на тему „Нові напрями в українській поетичній творчості в ЗСА" були закінченими в рамках цього обширного симпозіюму. Крім назначених заздалегідь коментаторів до кожної доповіді, в дискусіях брали участь гості-слухачі, серед них багато української студіючої молоді цього та сусідних університетів.

Крім мистецько-розвагової програми в п'ятницю увечорі і бенкету в суботу увечорі, в рамках симпозіюму відбулося засідання активістів ФКУ в неділю вранці, під головуванням мгра Степана Хемича і мгра Богдана Тарнавського, під час якого обмірковувано заплянoване посилення збіркової акції на завершення повного уфундування Центру Українознавчих Студій при Гарвардському Університеті.

Ці чергові „Українські Дні" в Гарварді закінчились скрипковим речиталем проф. Євгена Гратовича з університету в Сан Франсіско, Каліф., який під час своєї програми виконав композицію Б. Лятошинського, заборонену по сьогоднішній день в СССР.

В суботу увечорі і в неділю по полудні, одна із місцевих телевізійних станцій передала півгодинну документальну програму про українську громаду в Бостоні да УНІГУ. В рамках програми, крім інших осіб, було показане коротке інтерв'ю з д-ром Анною Чопик, головною радною УНСоюзу.

До успіху цісі конференції та всіх інших імпрез, пов'язаних з нею, причинився Є. Касінець, організатор симпозіюму, група молодих співробітників УНІГУ на чолі із Уляною Пасічник та члени місцевої громади під проводом д-р Анни Чопик, які кожночасно піклувалися позамісцевими гостями-учасниками.

В середу, 1-го грудня, українська громада Бостону започаткувала виставкою в Публічній бібліотеці серію імпрез для відзначення 200-річчя Американської Незалежности і 100-річчя українського поселення в ЗСА. Різні імпрези відбуватимуться протягом цілого місяця грудня.

У своїй промові, проф. д-р М. Новак, нащадок другого покоління імігрантів із Словаччини та загально відомий пропагатор етнічности в Америці як особистими виступами, так і рядом наукових праць, вказав на цілу низку проблем і завдань етнічних груп з перспективи понад столітньої історії їхнього поселення в ЗСА і недавнього пробудження серед них „етнічної свідомости". Серед недоманганих поодиноких етнічних груп, особливо тих, предки яких прибули із середньої східньої Европи і які начисляють понад 20 мільйонів населення ЗСА, проф. Новак вказав на брак основного знання їхнього минулого та історії країн їхнього походження. „Щоб добитися визнання в цій країні та перетворити її в модель плюралізму для цілого світу, ми мусимо передусім пізнати самі себе, завчити наше минуле і всі вартості, які визначають нашу етнічну ідентичність", сказав проф. Новак.

Говорячи при завдання на майбутніх десять років в рамках концепції „нової етнічности", проф. Новак наголосив потребу збільшення наукової і літературної продукції, встановлення програм навчання не тільки університетському, але й середньошкільном і початковому рівнях. На зовнішньому відтинку головним завданням східньо - европейських етнічних груп в ЗСА повинна бути боротьба за людські права, що йде впарі з візією і місією Америки як передової демократичної країни. Поєднання цих двох постулятів, тобто зміцнення власного стану посідання в ЗСА і видвигнення питань, пов'язаних із стремліннями поневолених східньо - европейських народів до волі незалежности, повинно становити суть „нової етнічности" в слідуючих десятьох роках, заявив проф. Новак, закінчуючи свою промову, яку присутні нагородили довготривалими оплесками.

Подякою промовцеві і гостям за участь закінчив бенкет д-р Магочі, відмічуючи, що струнний квінтет камерної музики, який під час бенкету виконав ряд клясичних творів, пригравати ме до танців. Товариські розмови і забава затягнулися довго поза північ.

ЕКЗЕКУТИВА І КРАЙОВА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

членами Ради при вході на залю нарад, знайомила присутніх касирка УККА мгр Уляна Дячук, поінформувавши наперед учасників з приходами і витратами, пов'язаними з XII Конгресом УККА.

Після звітувань і інформацій приступлено до вибору трьох основних Комісій: статутової, зовнішніх і внутрішніх справ та плянувально-фінансової.

До Статутової комісії, завданням якої є працювати над статутом між Конгресами, увійшли: д-р Іван Флис, д-р Аскольд Лозинський, д-р Володимир Нестерчук, проф. д-р П. Стерчо, д-р О. Білик, мгр Іванна Рожанковська і д-р Євген Котик.

До комісії зовнішніх справ: інж. Б. Федорак, ред. А. Драган, мгр Уляна Целевич, д-р Б. Футей, д-р М. Куропась, адв. М. Пізнак, мгр Уляна Мазуркевич, д-р Жуковський, мгр Б. Потепенко, пані Марія Душник, мгр Утриско, проф. І. Самійленко, В. Шарван, мгр А. Чорнодольський, пані Ставнича і мгр О. Щудлюк.

Численні члени Ради увійшли до Комісії внутрішніх справ: проф. С. Вожакевич, В. Мазур, д-р М. Снігурович, д-р Я. Бернадин, інж. М. Шмігель, пані Куделя, пор. Лев Футала, д-р О. Теслюк, Квітка Семенишин, ред. М. Панасюк, ред. Ігор Длябога, Оксана Ґенгало, п. Солтис, Ю. Ревай, М. Шашкевич і М. Шраменко.

Плянувально-фінансову комісію очолила касирка УККА мгр Уляна Дячук і до неї увійшли ще: інж. М. Баранецький, П. Богданський, Б. Стаpух, мгр Іван Винник, Р. Данилюк, мгр І. Базарко, проф. І. Телюк, мгр І. Скочиляс, М. Грицковян, А. Никончук, А. Ластовецький, Р. Крупка, пп. Суховерський, Саленко, Кулик, Б. Сидор-Чарторийська, Попіль і інж. Д. Григорчук.

Покликано також до життя Комісію правників для правної поради і охорони не тільки інтересів УККА, але також українців в Америці. До комісії увійшли правники: Флис, Пізнак, Лозинський, Ярема, Футей, Волошин, Максимюк, Дармопрай, Волинець, Куляс, Базарко і Боровський.

Приявні члени Крайової Ради застановлялися також над комісією розгляду ситуації в Україні, яка існує при Екзекутиві УККА та евентуальним її доповненням і зміцненням, бо уважали, що якраз ця комісія є найважливішою в теперішньому тяжкому положенні України.

Після вибору комісій відбулась дискусія над поруешеними на засіданні справами і проблемами, в якій брали участь багато членів Ради і Екзекутиви, які входять з уряду до Крайової Ради, яку, як відомо, створено на XII Конгресі на місце колишнього Політичної Ради і Ради Директорів. Перше засідання Крайової Ради, у неповному складі, бо не всі ще членські організації назначили своїх представників, закінчилось о год. 6:20 вечором в атмосфері піднесення і надії, що при позитивному наставленні української громади і активній участі молодого покоління у працях керівних органів УККА пощастить зреалізувати намічені на цю каденцію пляни та держати крок з розвитком політичних подій в ЗСА і цілому світі.

Українська громада...

(Продовження зі стор 1-ої)

новувати „українця чи українку року".

Відтак о. Й. Кузьмяк відмовив молитву та в короткому слові сказав, що цього року ЗСА відзначували 200-річчя волі, свободи релігії, слова тощо, тобто, свобід, яких позбавлені наші брати і сестри в Україні.

Опісля молитву перевів о. В. Базилевський, який також сказав, що наші перші поселенці, подібно до Запорожців, в далеку дорогу до Америки не брали зі собою нічого, тільки віру в Бога та прив'язаність до своєї Церкви і народу. Він подякував всім піонерам за розбудову українського життя в ЗСА та за опіку над українськими скитальцями, які після Другої світової війни опинилися в переселенчих таборах, і яким наші піонери допомогли прибути до Америки.

Приявні, під акомпаніямент проф. Богданни Волянської, вчительки Академії св. Юра, відспівали американський та український національні гимни.

Голова Комітету 200 і 100-річчя, д-р Іван Флис, виголосив промову англійською мовою, в якій накреслив працю Комітету протягом цілого року та висловив вдячність цілій громаді за велику підтримку. Проведені імпрези — сказав д-р Флис — висловили Америці подяку за всі блага, а нашим піонерам за те, що тяжкою працею покрилали підвалини для українського зорганізованого життя в ЗСА та вщепили тут нарожденим поколінням любов до України та всього українського. Імпрези для відзначення 200 і 100-річчя ближче познайомили американських співгромадян з українською культурою та здобули широкий розголос в пресі. Нюйоркський Комітет зорганізував такі імпрези: парада по 5-ій евеню у вересні 1975 року, успішний триденний „Український Фестиваль-Ярмарок" в травні ц. р. на 7-ій вулиці, запевнив українську участь у відзначуванні 200-річчя ЗСА 3-го і 4-го липня, зорганізував Всенародну Українську Маніфестацію 17-го жовтня та Концерт Капелі Бандуристів ім Тараса Шевченка з Детройту, під диригентурою Григорія Китастого, який відбувся 21-го листопада, і цей бенкет, яким формально закінчує свою діяльність.

Подробиці дальшої програми бенкету будуть надруковані в черговому числі „Свободи".

Цікавий Полтавський вечір

На тлі різних напружень, виборчої гарячки та взагалі нашого сіро-буденного життя — цей, „Полтавський Вечір", який зорганізував культ.- освітній комітет української православної парафії св. Володимира в Пармі, Огайо, 16-го жовтня 1976 р. можна назвати цікавим і вдалим. Багато гостей, як місцевих, так і з інших околиць були в українських народних строях, що зробило дуже приємне враження.

Після молитви, голова комітету О. Капустянська й представив головний стіл та визначних гостей, і розпочалася мистецька частина в такому порядку: Вірш „Полтава" О. Верхівського, віддеклямував — М. Адамович. Пісні „Ой я дівчина Наталка" та „По той бік гора" — відспівали Люся Ліщук з братом Володимиром під акомпаньямент бандури. Жарт „Все на нашу бідну голову" виконали артисти Борис Дніпровий та Роман Лібер. Народні пісні „Посіяла огірочки" та у „Містечку Богуславку" відспівали члени церковного хору Н. Черник, А. Павлишина, Т. Махлай та Л. Середа. Скетч під назвою „Матріярхат" виконали арт. Евгенія Чайка, Б. Дніпровий та Р. Лібер. Дівочий хор ОДУМ-у „Волошко", мистецьке керівництво В. Кондратенко, відспівав „Гей, гей, де гори Карпати" та „Полтавський вальчик". Сатира „Жертви стандарту" з-під совєтського життя — виконали арт. Б. Дніпровий та Роман Лібер. Всі точки були на високому рівні, а артистці Є. Чайці, М. Адамович та Вірі Кап-Ведмедик піднесено два букети чудових квітів.

Після вечері з полтавськими галушками включно, молитви і мистецької частини, розпочалася забава з танцями під звуки відомої оркестри Анатолія Колдуна.

Справжньою атракцією цього вечора був перший раз у нашій місцевості виступ вищезгаданих артистів з Канади: Б. Дніпрового, Е. Чайки та Р. Лібера і всі вони користалися повним успіхом серед присутніх. Між іншим варто зазначити, що в Торонті сьогодні існує Український Театральний Ансамбль, керівником якого є арт. Б. Дніпровий в режисерстві арт. Е. Чайка. Артист Б. Дніпровий з своєю групою займається не тільки театральною діяльністю, крім цього він уже випродукував тридцять різних платівок високої якости, п'ять великих кольорових фільмів, а до того він працював і продовжує працю у радіоавдиціях Монтреалю і Торонта, за що йому належить признання та щира подяка від громади.

На цьому вечорі під час виграшів було розіграно подушку, яку вишила і подарувала Настя Яцько на користь місцевої української радіоавдиції що принесло 102 дол. і 50 центів.

На другий день, як продовження цього вечора, в тій же залі висвітлено фільм „Наталка Полтавка", а в католицькій парафії св. Йосафата — фільм „Квітка Папороті" та монтаж „Мелодії Рідної Землі" — продукції Б. Дніпрового, що викликало велике задоволення у глядачів, а парох декан о. Ярослав Сірко відмовився від винагороди за залю.

„Полтавський Вечір" під кожним оглядом пройшов із повним успіхом і згадка про цю чудову імпрезу надовго залишиться у пам'яті присутніх. Чистий прибуток розділено виключно на благодійні цілі.

К. Осьмач

Малярська виставка Ірени Феденишин у Вашінґтоні

Вашінґтон (С. Б.) — На запрошення Жіночої Секції при Об'єднанні Українців Вашінґтону, Д. К., завітала до нас Ірена Феденишин із своїми мистецькими картинами.

Пані Феденишин є вже відома не тільки у наших громадах із своїх успішних виставок, але також із американських галерій, де виставляла свої твори.

Виставка у Вашінґтоні відбувалася від 23 - 24-го жовтня в залі української церкви св. Андрея Первозванного. Заля немов би зацвіла від барвистих картин, таких принадних, рідних і близьких. Пані Ірена своїми барвами якби оживляла кожну картину і тому не диво, що наша громада не лише подивляла цю красу, але й забирала її зі собою до свого дому. Картини пані Феденишин відзначаються прозамітною технікою, як також і тематикою картин дуже багата: красвиди, ріки, ліси, чаруючі білі берези, прегарні китиці квітів, як рівнож наші церкви і руїни наших пам'яток, які переносять нас у рідний край.

Можна заважити також багато картин абстрактних, вияв настросвістю і таємничою містикою.

Пані Феденишин є членом Об'єднання Мистців Українців Американських Мистецьких Клюбів.

За свої праці одержала коло 30 нагород і спеціяльні відзначення.

Листопадова Академія у Ню Гейвені

За ініціятивою голови Українського Конгресового Комітету в Ню Гейвені д-ра Михайла Снігуровича у суботу 30-го жовтня відбулася Святочна Академія.

Після змістовного вступного слова д-ра Снігуровича всі присутні відспівали український національний гимн. Святочну доповідь виголосив В. Гірняк, свідок листопадових подій, поділившись з усіма кількома цікавими фрагментами.

У мистецькій програмі оперова співачка Галина Андреадіс при майстерному акомпаньяменті проф. Мурольо відспівала „Чи чуєш, мій друже"? та арію Варвари з опери „Богдан Хмельницький".

Ансамбль Бандуристів Школи Кобзарського Мистецтва з Ню Йорку під мист. керівництвом о. С. К. Пастухова по-мистецьки виконав шість стрілецьких пісень на бандурах при співі Галини Андреадіс, яка зачарувала заслухану публіку, немов заохочуючи до нового зриву. „Гей нум, хлопці, до зброї", „Засвистали козаченьки", „В зеленім гаю", „Гей не дивуйтесь", „Гей на горі та женці жнуть", „Зажурились Галичанки".

У другій частині Галина Андреадіс відспівала думу Майбороди та Сосюри „Любіть Україну" муз. Фоменка. Публіка щиро оплескувала миле меццо-сопрано, оперову співачку Галину Андреадіс. Було також приємно почути італійську арію, яку перед співом пояснила сама співачка, щоб частинно винагородити проф. італійця, який в останній хвилині виручив відсутню акомпаньяторку.

Молоді бандуристки у чудових полтавських строях, а також хлопці у імпозантних кунтушах виглядали справді гарно. Довідався я, що це була композиція самого о. С. К. Пастухова, який також є відомий мистець і філософ.

Галина Андреадіс була вбрана в сукню барви жовтого листопадового листка, на якій був вишитий синіми нитками ніжний взірець.

Деклямувала Павлина Тимченко, акторка українських театрів, гість з Европи — „Листопад у Львові".

Простора, гарна заля української кат. церкви була виповнена вщерть і грімкими оплесками нагороджувала виконавців, а особливо юних бандуристів, які на нашому історичному інструменті переносили нас до часів давньої історії.

„У книзі відвідувачів", яку на кобзарському столі мали бандуристи з Ню Йорку, зауважив, що 3-го і 4-го липня, коли виступали молоді бандуристи в Рокефеллер Сентер, вписалось багато туристів із різних країн світу, де в замітках висловлюють своє захоплення нашим рідним інструментом.

Тут також треба дати велике признаня адміністраторові Школи Миколі Чорному, любителеві бандури із цілою своєю родиною, який безустанно працює для її розвитку.

Після мистецької програми, д-р Снігурович із членами УККА, Отцями українських церков, запросив усіх виконавців на гостину. Була приємна атмосфера, і всі там почувалися, немов велика сім'я. Були там свідки Листопадового зриву і різні представники громадських установ. Всіх їх представляв д-р М. Снігурович.

М. Д. Ч.

Допоможім нашим рідним в потребі

Я називаюся Маруся. В Арґентині є багато таких [illegible] я, якими опікуються Сестри Василіянки та Сестри Служебниці. Отець Теодор Винник, ЧБМ, який приїхав з Америки, розповів нам багато про Вас, які Ви є добрі. Просимо допоможіть нам через Ваші пожертви на Українське Місійне Товариство в Стемфорді, Конн.

Річна кампанія Українських Католицьких Місій для наших місійних станиць у Південній Америці буде відбуватися протягом грудня. Ця кампанія провадиться на цілковито добровільній базі за посередництвом наших українських часописів. І тому ми дуже вдячні нашим щоденникам „Свобода" і „Америка" та дієцезальному тижневику „Шлях" за ласкаве відступлення місця на цю ціль.

Ми знов апелюємо до щедрости всіх українців прийти з допомогою для наших людей в Арґентині, з яких багато живе в бідноті. Тільки завдяки місійній праці Єпископа, священиків і монахинь та допомозі, яку ми можемо їм дати, можна зберегти тих в нужді українців

Якщо ми хочемо любити Ісуса Христа, а це ми всі робимо, то наша любов мусить обнімати цілий світ, бо Христос вчить нас, що ми мусимо любити свого ближнього, як самих себе. Якщо ми українці не будемо любити самі своїх, то хто їх буде любити? Сьогодні нема місця на байдужість, апатію, або духове самолюбство. Потреби наших братів українців у Південній Америці є великі. І хто є в більш щасливому положенні, мусить їм допомогти. Вони потребують нашої любови, наших молитов і наших пожертв. Ця справа є справою Самого Ісуса Христа, що кличе нас до пізнання, любови і служіння Богові. Кожний жертводавець є подібний до Симеона з Киринеї, що несе з любов'ю і публічно Христовий хрест разом з Ним серед нашого народу аж до кінця.

В час Різдвяних Свят, в часі радости, любови й обдарувань один одного з нагоди Рождества нашого Спасителя, кожний українець повинен уважати це за свій святий обов'язок скласти пожертву на українські місії в Арґентині. Всі гроші, одержані на Українські Католицькі Місії через Місійне Товариство в Стемфорді, пересилаєтлся в цілості до Арґентини. Тут немає ніяких адміністраційних видатків. Кожний дар на Українські Місії буде потверджений і ці кошти потвердження не йдуть із Ваших пожертв.

Будьте отже щедрими! Доможіть бідним українським місіям. Господь Бог винагородить Вам стократно!

о. монс. Степан Хрепта

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION SOCIETY
195 Glenbrook Road
Stamford, Connecticut 06902

Enclosed is my gift of $________ to our Ukrainian Missions in Argentina.

Name ________
Address ________
City, State, Zip ________

Нарада Таборової Комісії „Нового Сокола"

Окружна Таборова Комісія „Нового Сокола" коло Боффало, Н.Й. відбула потаборову нараду в Рочестері 14-го листопада 1976 р. Рік 1976 був „Ювілейним Роком" для пластової оселі „Новий Сокіл", бож проминуло вже 25 років від часу її закуплення в 1950/51 році, та там відбулося вже 25 таборових років пластування для таборів новацтва і юнацтва. Ювілейні святкування відбулися досить скромно, але з відповідною програмою та пластовим настроєм, що залишило для учасників тих святкувань непроминаючий спомин „Сокола із Карпат", який святкував би своє 50-ліття та його продовжувача „Новий Сокіл", який кожного року є повний „пластового життя-радости та дружби", починаючи від новацтва, а кінчаючи старшими членами Пласту та батьками пластової молоді.

Відбуті святкування — імпрези як: „Свято Весни", „З'їзд Міжкрайовий Старшого Пластунства 10-го Куреня Чорноморців", попередили цьогорічні табори, які під поводом своїх команд і булав, у проводі яких були команданти: ст. пл. Андрій Чировський — табір новаків, ст. пл. Марта Перейма — табір новачок, пл. сен. Микола Ставничий — табір юнаків та ст. пл. Рома Ляшевич — табір юначок, зуміли вив'язатися зі своїх завдань на що вказують таборові звіти та звіти із перевірки пл. таборів, які перевели: Крайова Референтура УПЮ — ст. пл. Ярка Коморовська, пл. сен. Люба Крупа — головна Референтака УПЮ-ок в ГПБ та від ГГоловного Реферату УПН пл. сен. Ніза Коцик-Мандзій. Виступ наших таборів на „Святі 200-ліття ЗСА" в Норт Коллінсі викликав признання і захоплення. Рівнож вдалою імпрезою був „День Пластуна" від 17-18 серпня — отже так все склалося, що цьогорічні табори були вдалі під оглядом пластування, були вони як на Новий Сокіл більш чисельними як звичайно і це принесло й фінансовий прихід. Покидаючи табори, так учасниці-ки, як і їхні батьки з подякою та тугою віджджали до своїх домів — напевно з постановою у наступному році знову стрінутися на Новому Соколі. У кожного видніла таборова відзнака, а крім неї ще відзнака „У 25-ліття Нового Сокола". На оселі відбувся ще чисельний Курс Новацьких Виховників, на який з'їхалися пластунки і пластуни аж з далекого Льос Анджелосу та Денверу, майже із усіх ближчих пл. осередків та Канади, разом — 67. Команда Курсу була під проводом вже згадуваної ст. пл. Марти Перейми. Учасники мали багато занять та писанини, але зате був позитивний вислід їхнього навчання як стати добрим новацьким братчиком чи сестричкою. Всі вони мали до диспозиції басейн, спортову площу та чудовий краєвид Нового Сокола зі своїми ярами, долинами та спортовою площою і лісом. Кожної неділі і свята була Богослужба та відповідна релігійна наука.

Все це закінчилося успішно без проблем і тому тепер Управа Оселі відбула свої наради, щоби спокійно ще раз переглянути минуле і застановитися, що треба зробити, щоби певні недоліки поправити та дальше повести розбудову Нового Сокола для ще кращого її використання. Відчувається брак їдальні, у нас здається єдина з усіх осель є ще кухня на дерево, бракує приміщень для пань, які працюють у кухні здавбися шпиталик, а позатим ще багато чого іншого. Але треба придержуватися черговости, а саме того, що є найважливіше, рівночасно дивлячись і на наші фінансові спроможності, і на наші фізичні сили, щоби все те було виконане якнайкраще, але при тім без витрати багато грошей, і щоб воно було дійсно для нашої молоді потрібним. Оселя здається, єдина одержувала часопис УНС „Свободу" на час таборів і Новацького Курсу у двох примірниках, яких вивішувано на видному місці і вони все знаходили цікавих читачів. Було би корисним, щоби таку систему запровадити по всіх таборах, бо тоді наша молодь призвичаюється читати українську пресу.

На нараді в Рочестері, на якій були заступлені Станиця і Пластприят Рочестер, Боффало і Управа ОТК Нового Сокола звітували: гол. пл. сен. Богдан Пашковський — про цілість, пл. сен. Оксана Бережницька — як референт таборів про відбуті табори, пл. сен. Марко Стасюк — містоголова — референт розбудови Оселі, про пляни і можливости дальшої розбудови та пл. сен. Олександер Бережницький — скарбник Оселі — про фінансовий стан оселі Новий Сокіл, про приходи і розходи і велику жертвенність на Новий Сокіл з боку пластунів і батьків. Окремо тут згадано Івана Іскала, який кожного року дає безкоштовно матеріял або допомагає в іншій формі, жертвуючи до 1,000 дол. на Новий Сокіл. Подано рівнож коротке звідомлення із наших „Ювілейних Святкувань". По дискусії, запитах та внесеннях доручено референтові розбудови Нового Сокола відбути в тих справах ще окремі наради та засягнути поради у знавців даних ділянок, що можна би було найкраще виконати в найближчому році. Устійнено реченець таборів від 2-го до 23-го липня, оплату табору залешено таку саму та звернено увагу на те, щоб охочі кандидати до команд і булав з нашої Округи вже зголошувалися. У підготові є нагороди для всіх працівників Нового Сокола „Грамотою вдечности"

На спільній перекусці ще докінчувано обговорювання різних справ та у згоді і доброму настрої прощавшися — всі розїхалися додомів з думкою про кращі можливості таборування на пл. оселі „Нового Сокола" і виконання взятих на себе зобов'язань.

(Або)

ТАРЗАН, Ч. 7666 — Скарб!

THE SKELETON OF A NAZI SOLDIER... WHAT'S THAT HE'S CLUTCHING?...
A JEWELED TREASURE CHEST— OF ARAB DESIGN!
AND FILLED WITH PRECIOUS STONES! THAT BOY WASN'T ONLY AN ARMY DESERTER—BUT ALSO A THIEF!

Кістяк нацистського вояка... Чого це він так вчепився?...

Прикрашена самоцвітами скринька... з арабськими взорами!

І наповнена дорогоцінним камінням! Той вояк був не тільки дезертиром, але також злодієм!